

Sygn. akt II PK 52/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa U. R.
przeciwko Izbie Skarbowej w G.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt VIII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 1350 zł
(tysiąc trzysta pięćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 23 września 2016 r., na skutek apelacji
pozwanego, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w G. z 27 kwietnia 2016 r. w zakresie
pkt I, IV i VI w ten sposób, że: a) oddalił powództwo o zapłatę kwoty 19.253,79 zł
tytułem odszkodowania za szkodę wynikającą z nieprawidłowego obliczenia
podstawy zasiłku chorobowego wraz z odsetkami ustawowymi do 21 lutego 2013 r.
do dnia zapłaty, b) uchylił orzeczenie o obciążeniu pozwanej kosztami zastępstwa
procesowego powódki, c) nakazał powódce zwrócić pozwanemu kwotę 6.226,12 zł
- to jest kwotę wypłaconą tytułem rygoru natychmiastowej wykonalności;
rozstrzygając o kosztach postępowania.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego w całości. Zarzucono naruszenie: (-) art. 82 k.c.; (-) art. 84, art 86 w zw. z art. 88 k.c.; (-) art. 232 k.p.c.; (-) art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; (-) art. 471 k.c. i art. 472 k.c. w zw. z art. 300 k.p.; (-) art. 42 § 1 i 2 k.p. w zw. z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1345 ze zm.); (-) art. 8 k.p.; (-) art. 264 k.p. w zw. z art. 167-168 k.p.c. w zw. z art. 300 k.p.; (-) art. 41 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa; (-) art. 43 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do udzielania odpowiedzi na pytanie o status prawny pracowników mianowanych na podstawie ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, których akt mianowania z dniem 31 grudnia 2007 r. przekształcił się z mocy ustawy w stosunek pracy na podstawie umowy na czas nieokreślony, a których zatrudnienie kontynuowane było na dotychczasowym stanowisku pracy, mimo że wymienieni pracownicy nie otrzymywali od pracodawców żadnej informacji odnośnie zmiany ich statusu prawnego jako pracowników. Ponadto, skarżąca wskazała na konieczność rozstrzygnięcia, jaka jest relacja pomiędzy ustawą Kodeks pracy a ustawą o służbie cywilnej po 31 grudnia 2007 r. w stosunku do wskazanej grupy pracowników. Dodatkowo, na konieczność ustalenia roli zasad współżycia społecznego, w szczególności dopuszczalności powoływania się na tę klauzulę generalną w sytuacji zmiany prawa pozostawiającej wiele wątpliwości i luk prawnych, jak w sytuacji powódki, w celu niedopuszczenia do nadużyć ze strony pracodawców oraz ich dobrowolnego działania wobec omawianej grupy pracowników. Zdaniem skarżącej niezbędnym jest rozstrzygnięcie, czy pracownik może powoływać się na zasady współżycia społeczne w obronie przed oczywistymi naruszeniami jego praw przez pracodawcę.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej dorzucenie, a w przypadku gdy nie kwalifikuje się do odrzucenia, o odmowę przyjęcia jej do

rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie. W każdym z ww. przypadków wniosła o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie koniecznym jest przypomnienie, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Uwzględniając taki model skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. postanowienie SN z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130).

Zgodnie natomiast z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżąca jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. rozumie się zagadnienie prawne, które odnosi się do konkretnego przepisu prawa albo konkretnej regulacji prawnej. Oznacza to, że po stronie strony skarżącej spoczywa obowiązek sprecyzowania, jakiego przepisu (zespołu przepisów lub norm prawnych) prawa materialnego lub procesowego dotyczy przedstawiane zagadnienie (por. postanowienie SN z 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, LEX nr 1515455). Zadaniem strony skarżącej jest przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., co wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego,

na kanwie jakich norm (przepisów) prawnych zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie rozstrzygnięcie proponuje strona skarżąca (por. postanowienie SN z 27 października 2015 r., II PK 61/15, LEX nr 1968444, oraz powołane tam orzeczenia). Ponadto, zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zostać sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; nie można rozpatrywać kwestii prawnej oderwanej od wyjaśnionego w sprawie stanu faktycznego (por. postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; postanowienie SN z 3 listopada 2010 r., II UK 56/10, LEX nr 1607502). Nadto, zagadnienie powinno dotyczyć kwestii prawnych budzących rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości; istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa i praktyki sądowej (por. postanowienia SN z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Problemy prawne wskazane przez skarżącą a mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania nie spełniają powyższych wymogów. Po pierwsze, skarżąca nie sprecyzowała we wniosku przepisu prawnego (zespołu przepisów prawnych), których wykładni dotyczą sformułowane we wniosku zagadnienia. Po drugie, we wniosku brak wyводу prawnego, w którym wskazano by wątpliwości prawne dotyczących wykładni przepisów prawnych i możliwe interpretacje tych przepisów, a także brak propozycji skarżącej co do rozstrzygnięcia tych wątpliwości. Po trzecie, skarżąca nie wykazała istotności sformułowanych przez nią problemów.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 r., poz. 1804 ze zm.), stosowanych na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.

l.n